

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. M. K. a b) VANDOS spol. s r. o.** se sídlem Dukelských hrdinů 22/971, 170 00 Praha 7, oba zastoupeni Mgr. Davidem Netušilem, advokátem se sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1, proti odpůrkyni: **Obec Kozomín**, č. p. 28, 277 45 Kozomín, zastoupena JUDr. Hanou Gutovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Chodská 1705/2, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. M. R., II) Bc. K. R., III) Ing. O. W., IV) Ing. E. F., V) Mgr. L. G., VI) Mgr. T. G., VII) P. F., VIII) J. M., IX) K. M., X) L. J., XI) G. J., XII) M. H., XIII) M. P., XIV) M. V. D., XV) D. K., XVI) S. W., XVII) A. T., XVIII) BOR Biotechnology a. s.**, se sídlem Novodvorská 994/138, Praha 4 - Braník, zastoupené JUDr. Alešem Janochem, advokátem se sídlem Národní třída 340/21, Praha 1 a **XIX) V. K.**, o návrhu na zrušení Opatření obecné povahy č. 1/2012, Změna č. 1 územního plánu obce Kozomín, schváleného usnesením zastupitelstva ze dne 25. 4. 2012, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015 – 90,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015 - 90, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé podali dne 8. 4. 2015 návrh na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu Kozomína, vydané dne Zastupitelstvem obce Kozomín dne 25. 4. 2012 (dále též jen „změna územního plánu“). Navrhovatel a) je vlastníkem pozemků parc. č. X, X, X, 62/19 a X v k. ú. X, zapsaných na LV č. X. Navrhovatel b) je vlastníkem pozemků p. č. 210, 51/10, 51/20, 51/26 a 51/43, v k. ú. Kozomín, zapsaných na LV č. 225.

[2] Namítali dotčení na vlastnických právech změnou územního plánu, která zásadním způsobem upravuje poměry na velkém množství pozemků obce. Občané jsou uvedeni v omyl, neboť ve změně je uvedeno, že krajinný ráz obce není dotčen. Vlastnická práva jsou dotčena rovněž změnou využití plochy „Z12“, zahrnující zejména pozemky parc. č. 51/14, 51/35, 51/27, 51/28, 45 a 159/1 v k. ú. Kozomín, které se nachází v bezprostřední blízkosti pozemků navrhovatelů. Změna územního plánu nebyla vydána zákonem stanoveným postupem, je v rozporu s hmotným právem a byla porušena zásada proporcionality zásahu do práv navrhovatelů.

[3] Krajský soud změnu územního plánu zrušil. Dospěl k závěru, že nebyla vydána zákonným způsobem, protože odpůrkyně nevyužila jiné sdělovací prostředky, aby občanům obce sdělila svůj záměr ohledně plochy „Z12“ a informovala je o související změně územního plánu, včetně jednotlivých fází jejího pořizování a řízení o ní, jak jí to ukládá § 10f odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Z důvodu zrušení opatření obecné povahy pro tuto zásadní procesní vadu se krajský soud již nezabýval hmotněprávními námitkami navrhovatelů.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí odpůrkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností. Opírá ji o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu.

[5] Namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval na projednávání a schválení změny územního plánu § 10f odst. 3 zákona o posuzování vlivů, aniž by bral v úvahu § 10i téhož zákona. Toto ustanovení je zvláštní úpravou pro posuzování vlivů politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace na životní prostředí oproti obecné právní úpravě posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí a je třeba jej použít přednostně. Podle § 10i zákona o posuzování vlivů ve znění účinném v době projednávání a schvalování změny územního plánu se při posuzování vlivů územně plánovací dokumentace na životní prostředí postupuje podle stavebního zákona. Územně plánovací dokumentace (změna územního plánu) je sice koncepcí ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o posuzování vlivů, na její posuzování je však nutno vztáhnout zvláštní právní předpis – stavební zákon. Ani stavební zákon, ani § 10i odst. 2 až 5 zákona o posuzování vlivů nestanoví povinnost zajistit zveřejnění návrhu změny územního plánu nebo informace o místě času a konání veřejného projednání návrhu územního plánu „ještě jiným způsobem“ než vyvěšením na úřední desku obce a elektronickou úřední desku, jak dovodil krajský soud. Jde-li o zveřejnění návrhu, stavební zákon takovou povinnost nestanoví, což platí rovněž ve vztahu k obecné právní úpravě dané zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí. Zveřejnění informace o místě a času konání veřejného projednání návrhu územního plánu obce upravuje § 52 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož se o upraveném a posouzeném návrhu koná veřejné projednání, přičemž pořizovatel zajistí, aby byl návrh po dobu 30 dnů od doručení vystaven k nahlédnutí. Stavební zákon pak ve vztahu k veřejnému projednání odkazuje na § 152 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že dobu a místo veřejného

projednání správní orgán oznámí na úřední desce nejméně 15 dnů předem. Splnění všech povinností podle stavebního zákona potvrdil také krajský soud (srov. str. 25 rozsudku).

[6] Stěžovatelka upozorňuje na změnu § 10i zákona o posuzování vlivů a § 52 stavebního zákona, účinnou od 1. 1. 2013. Zákonodárce – vědom si speciality procesu pořizování politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje a územních plánů – výslovně v zákoně specifikoval ta ustanovení zákona o posuzování vlivů, která se v daných případech použijí, a současně ta, jejichž užití je vyloučeno (mezi nimi mj. záležitosti týkající se veřejného projednání). Podle důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb. jde o upřesnění vztahu stavebního zákona a zákona o posuzování vlivů, nikoli o zásadní přelom či koncepční změnu. Krajský soud měl posoudit věc i v tomto kontextu, což neučinil.

[7] Pokud byl krajský soud přesvědčen o povinnosti stěžovatelky zveřejnit informaci ještě dalším způsobem, nezjišťoval (ani v rámci dokazování, ani dotazem u stěžovatelky), zda tak učinila či nikoli. Učinil-li by tak, zjistil by, že obec Kozomín na svých webových stránkách (www.kozomin.cz) pravidelně zveřejňuje aktuální informace o životě v obci. Na úvodní straně byly mezi aktualitami zveřejňovány informace ke změně územního plánu, vč. informace o veřejném projednání návrhu. Tyto dokumenty jsou na internetových stránkách nadále k dispozici. Nadto stěžovatelka informaci o veřejném projednání návrhu změny zveřejnila rovněž na informační tabuli obce Kozomín, umístěné na autobusové zastávce v centru obce naproti obchodu, tj. na frekventovaném místě, kde jsou zveřejňovány aktuální informace o dění v obci a připravovaných akcích.

[8] Dále stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že při rozhodování nedodržel lhůtu 90 dnů pro rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, stanovenou v § 101d odst. 2 s. ř. s.

[9] Podle stěžovatelky dále krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, dovodil-li aktivní legitimaci navrhovatelů. Napadený rozsudek je v této otázce nepřezkoumatelný a rovněž zmatečný, protože ve věci chyběly podmínky řízení, konkrétně aktivní legitimace navrhovatelů. Ve vyjádření k návrhu stěžovatelka poukazovala na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 6. 2007, č. j. 1 Ao 3/2007 - 60, který zdůraznil nutnost důsledně trvat na požadavku reálně pravděpodobné aktivní věcné legitimace navrhovatele. Podle stěžovatelky však z okolností věci a minimálního obsahu tvrzení v návrhových bodech lze dovodit, že skutečné dotčení na existujících subjektivních veřejných právech není pravděpodobné. V této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Ao 3/2008 - 27, v němž soud shrnul, že k založení aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 s. ř. s. musí navrhovatel tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo, nikoli toliko (na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.) řízením, které vydání opatření obecné povahy předcházelo. Krajský soud závěr o aktivní legitimaci navrhovatelů založil na blíže neodůvodněné domněnce, že přestože navrhovatelé konkrétně neuvedli, jaká jejich jiná práva jsou přijetím změny územního plánu dotčena, lze jejich aktivní legitimaci dovodit ze samotného rozsahu změny, která v důsledku předurčila vybudování elektrárny s teplárnou v malé obci, v níž musí být změnou dotčeny prakticky všechny nemovitosti. Takovéto odůvodnění je podle stěžovatelky nedostatečné a nepřezkoumatelné. Domněnka, že možností vybudovat

elektrárnu s teplárnou musí být v malé obci dotčeny prakticky všechny nemovitosti, je sama o sobě nedůvodná, soud neuvádí, jaká je dle jeho názoru či dle právní úpravy „malá obec“. Nepochybně je rozdíl, zda je malá počtem obyvatel či velikostí katastrálního území. Soud však učinil paušální závěr a těmito otázkami se vůbec nezabýval.

[10] Pokud soud i přes výše uvedené dospěl k závěru, že je namístě zrušit opatření obecné povahy, nevymezil v rozhodnutí závažné důvody, pro které může narušit právní jistotu osob dotčených změnou územního plánu, a blíže neposuzoval, zda navrhovatelé mohli při přiměřené péči o svá práva podat námitky proti správnosti připravovaného řešení. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2012, č. j. 1 Ao 1/2010 - 247. Rovněž toto pochybení krajského soudu má za následek nepřezkoumatelnost.

[11] Veden nesprávným právním názorem krajský soud uzavřel, že v procesu přijímání opatření obecné povahy došlo k závažnému porušení procesních norem, což mělo za následek neinformovanost občanů obce o přijetí změny, a proto soud opatření obecné povahy zrušil. Takový postup však nemá oporu ani v ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, ani ve skutkových okolnostech.

III. Vyjádření navrhovatelů a osob zúčastněných na řízení ke kasační stížnosti

[12] Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že krajský soud ve věci správně aplikoval § 10f zákona o posuzování vlivů. Jak plyne z § 3 a § 10a tohoto zákona, projekt technologie pro zpracování biomasy, resp. spalovna s elektrárnou, umístěný nevhodně v centru obce v obytné zástavbě, tedy v ploše Z12 napadené změny územního plánu, jednoznačně spadá do zákonné definice záměru. Současně jde i o koncepci, je proto namístě užít § 10f zákona o posuzování vlivů.

[13] Nesouhlasí s namítaným nedostatkem aktivní legitimace navrhovatelů. Ta jednoznačně vyplývá ze skutkových okolností uvedených v návrhu na zahájení řízení o zrušení změny územního plánu. Navrhovatelé jsou názoru, že krajský soud tuto otázku jednoznačně a srozumitelně vyložil. Navrhují, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[14] Ke kasační stížnosti se vyjádřily rovněž osoby zúčastněné na řízení I, II., III, IV., V., VI., VII., XIII a XVI, které navrhují zamítnout kasační stížnost. Shodně popisují, že napadená změna územního plánu a výstavba dřevoplynové elektrárny zhoršila život v obci, občané si stěžují za zápach, hluk a prašnost. Kromě významného zásahu do krajinného rázu obce, přinesla zrušená změna územního plánu i zhoršení kvality života a životního prostředí v obci Kozomín. Stavba elektrárny nyní čeká na svou kolaudaci, ačkoliv byl její zkušební provoz problémový.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku aktivní legitimace navrhovatelů.

[18] Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. „*Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.*“

[19] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rozlišuje aktivní procesní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a aktivní věcnou legitimaci, jejíž zkoumání je součástí posouzení důvodnosti návrhu (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 218/2014 - 77 či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116, publ. pod č. 2943/2014 Sb. NSS).

[20] Ve vztahu k aktivní procesní legitimaci se má za to, že „*[s]plnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS).

[21] Podmínkou aktivní procesní legitimace není podání námitek či připomínek navrhovatelem v průběhu přípravy napadeného opatření obecné povahy (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS).

[22] Podle konstantní judikatury je pak postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy odmítnutí návrhu usnesením, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, vyhrazen pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samého. Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci“, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59).

[23] Věcná legitimace navrhovatele ke zrušení opatření obecné povahy se pak zakládá na podmínce oprávněnosti tvrzení, že byl na svých právech tímto opatřením zkrácen. Navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou

opatřením obecné povahy dotčena a těmto tvrzením musí soud následně přisvědčit. Tyto závěry jsou alfa a omega posouzení aktivní věcné legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (k tomu srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14). Věcná legitimace chybí nejen tehdy, jsou-li konkrétní tvrzení navrhovatele nedůvodná, ale i v případech, kdy mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele, nelze nalézt žádnou souvislost. Např. v rozsudku ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 3/2009 - 82, Nejvyšší správní soud došel k závěru, že *„navrhovateli nesvědčí aktivní věcná legitimace, jestliže nelze dovodit, že by v důsledku vydání změny územního plánu byl dotčen na svém právu, na němž má být dle svého tvrzení zkrácen (zde vlastnické právo). V takovém případě musí být návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítnut.“* Pokud navrhovatel nemohl být schválením územního plánu „věcně“ poškozen, pak ani zjevné porušení procesního postupu k vyhovění návrhu nepostačuje. Možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoliv proti procesu jeho přijímání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Ao 4/2007 - 84).

[24] V nyní posuzované věci jsou navrhovatelé vlastníky pozemků (srov. bod [1] odůvodnění), které sice nejsou regulovány změnou územního plánu, avšak sousedí s plochami, které jsou napadenou změnou řešeny. I tyto osoby nepochybně mohou být aktivně legitimovány, tvrdí-li, že jejich vlastnické právo k nemovitostem nacházejícím se mimo regulované území by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem plán připouští (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010 - 89).

[25] Navrhovatelé v návrhu na zrušení opatření obecné povahy namítali mj. zásah do vlastnického práva, dále se řada námitek vztahovala k procesním pochybením v průběhu přijímání opatření obecné povahy. I takové námitky jsou možné, je-li představitelné, že toto porušení mohlo mít za následek dotčení těch hmotných práv, od nichž se odvíjí aktivní legitimace navrhovatele.

[26] I přes řadu namítaných procesních pochybení v průběhu procesu pořizování změny územního plánu je z návrhu zřejmé, že se navrhovatelé cítí dotčeni vydaným opatřením obecné povahy, nikoliv jen procesem jeho pořízení.

[27] Navrhovatelé jsou aktivně procesně legitimováni k podání návrhu na zrušení změny územního plánu, krajský soud proto postupoval správně, jestliže návrh věcně projednal. Námitka stěžovatelky je nedůvodná. Rozsudek krajského soudu rovněž nelze co do otázky procesní legitimace považovat za nepřezkoumatelný.

[28] Podle stěžovatelky nebylo namíste použití § 10f odst. 3 zákona o posuzování vlivů. Podle tohoto ustanovení je předkladatel *„(..) povinen zveřejnit informaci o místě a času konání veřejného projednání návrhu koncepce na své úřední desce, na internetu a nejméně ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem (např. v tisku, apod.), a to nejméně 10 dnů před jeho konáním. (...)“*

[29] Podle § 10i zákona o posuzování vlivů v rozhodném znění platilo, že „[p]ři posuzování vlivů politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace na životní prostředí se postupuje podle stavebního zákona a v rozsahu podle odstavců 2 až 5; předkladatel je pořizovatel politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace.“

[30] Výše citované ustanovení je v rámci dílu 3 zákona o posuzování vlivů zvláštním ustanovením. Ač je územně plánovací dokumentace koncepcí ve smyslu § 3 písm. b) a § 10a odst. 1 zákona o posuzování vlivů, je její obsah do značné míry specifický vůči ostatním koncepcím a proces jejího pořizování je podrobně upraven ve stavebním zákoně.

[31] Stavební zákon veřejné projednání návrhu územního plánu upravuje samostatně (srov. § 52 stavebního zákona), § 10f odst. 3 zákona o posuzování vlivů se proto nepoužije.

[32] Územní plán je bezesporu nejvýznamnějším strategickým dokumentem přijímaným obcí v rámci její samostatné působnosti. Přijímá-li obec, jakožto územní společenství občanů (čl. 104 Ústavy), takový dokument, měla by usilovat o co nejširší účast svých občanů na tomto procesu a o co největší dosažitelnou míru jejich srozumění s výsledkem tohoto procesu. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že to se v posuzované věci nestalo. Přesto, vzhledem k výše uvedené právní úpravě, nebylo namístě rušit územní plán pouze z důvodu, že pořizovatel nezveřejnil informaci o veřejném projednání „jiným způsobem“, neboť takovou povinnost mu stavební zákon ani zákon o posuzování vlivů na životní prostředí v rozhodném znění neukládal.

[33] Námitka stěžovatelky je proto důvodná.

[34] Stěžovatelka dále namítá nedodržení lhůty pro rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Podle § 101d s. ř. s. platí, že „[s]oud rozhodne o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části do devadesáti dnů poté, co návrh došel soudu.“ Krajský soud pochybil, rozhodl-li o návrhu, který soudu došel dne 8. 4. 2015 až dne 17. 8. 2015. Lhůta podle výše citovaného ustanovení je však lhůtou pořádkovou (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 94). S jejím nedodržením zákon nespojuje žádné přímé procesní následky (obecně však nelze vyloučit vznik jiných následků) a nejedná se tak o vadu řízení před krajským soudem, která by měla za následek nezákonnost jeho rozhodnutí (k druhům lhůt srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 - 58).

[35] Nad rámec kasačních námitek Nejvyšší správní soud poznamenává, že postup krajského soudu, který poté, co shledal první z procesních námitek důvodnou, nepřezkoumával další námitky navrhovatelů, byl nesprávný.

[36] V rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 9 As 3/2010 - 174, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[l]egitimním důvodem odmítnutí přezkumu řádně uplatněných žalobních námitek nemůže být bez dalšího vyslovení důvodnosti jedné z nich, ani částečná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nelze sice vyloučit případy, kdy krajský soud shledá nezákonnost napadeného rozhodnutí na základě jedné ze žalobních námitek, či jeho dílčí nepřezkoumatelnost, a nebude mít za to, že vzhledem k povaze této vady již není možné přezkoumat důvodnost ostatních vznesených námitek. Může se například jednat o případy, kdy

se správní orgán dopustí prvotního zásadního pochybení, které má vliv na zákonnost všech úkonů provedených v řízení a do odstranění tohoto pochybení nelze posuzovat věcnou stránku těchto úkonů; případně se může jednat o nepřezkoumatelnost stěžejní úvahy, od které se dále odvíjejí všechny ostatní závěry správního orgánu v dané věci. V takových případech je však správní soud povinen řádně odůvodnit, proč v dané věci nemůže postupovat dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“

[37] Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i v nyní posuzované věci. Přesto, že krajský soud měl za to, že je dán důvod pro zrušení opatření obecné povahy, měl v posuzované věci přezkoumat i další námitky a nikoli odmítnout se jimi zabývat pro nadbytečnost.

V. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud z výše popsaných důvodů napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu